

HOE RAAK JE BETROKKEN BIJ HET WERK VAN DE HEER ?

De inleiding die wij gaven over het onderwerp: “Raak betrokken” (Eastern Bible Conference, Pennsylvania, USA, 2013) beantwoordt deze vraag. Het is dan ook goed om de volgende aanhalingen uit deze inleiding te lezen:

“ wees standvastig, onbeweeglijk, altijd overvloedig in het werk van de Heer, daar u weet dat uw arbeid niet vergeefs is in de Heer”

(1 Kor. 15 : 58)

“Ik ben heel blij en dankbaar dat ik hier vanavond zo veel zendingen mag ontmoeten. Misschien zijn jullie verbaasd dat ik jullie zendingen noem. Een paar dagen geleden stelde een broeder mij enkele vragen over het werk dat ik voor de Heer mag doen in verschillende landen in Afrika en hij vroeg mij ook hoe lang ik dat al deed. Ik vertelde hem dat broeder Siegfried Nick uit Duitsland en ik met onze gezinnen op 9 januari 1975 naar Kameroen zijn vertrokken. Toen zei hij “Oh, maar dan bent u al 38 jaar zending”. Ik begreep wel waarom hij deze opmerking maakte, en aan de ene kant ben ik het er wel mee eens, maar aan de andere kant toch ook weer niet. Ik werd geen zending op 9 januari 1975. En daarom zei ik aan het begin van deze bijeenkomst dat ik blij was 129 zendingen te ontmoeten. Want zodra je je tot God bekeert en gelooft in de Heer Jezus als je persoonlijke Heiland, begint je leven als Christen; dan begin je de Heer te dienen en ben je of word je een zending. Ieder van ons is zending geworden vanaf de eerste dag van zijn bekering tot God en zijn geloof in de Heer Jezus. En de vraag is niet in de eerste plaats, “Hoe bereid ik mij voor om een zending te worden?,” maar de vraag die onze harten bezighoudt is deze: “Ben ik bereid om te doen wat de Heer mij wil laten doen, vanaf de eerste dag dat ik Hem leerde kennen als mijn persoonlijke Heiland?”

Toen mij gevraagd werd een korte inleiding te houden over zendingen-werk, heb ik de Heer gevraagd, “Heer, wat wilt U dat ik zal zeggen?”. En toen ik hierover nadacht, vond ik het helemaal niet zo eenvoudig. Ik heb er voor gebeden en uiteindelijk gaf de Heer mij twee verzen. En ik wil jullie vragen jullie Bijbels open te slaan en deze twee verzen te lezen.

Eerst Exodus 4:2: “De Heere zei tegen hem: Wat hebt u daar in uw hand?”

Ik wil graag dat jullie deze vraag goed in jullie harten en gedachten overwegen. Ik wil graag dat jullie over deze vraag vanavond nadenken, maar ook in de komende dagen. “De HEERE zei tegen hem: Wat hebt u daar in uw hand? En hij zei: Een staf.”

En dan nog een vraag in 2 Koningen 4:2: Daar lezen we: “Elisa zei tegen haar: Wat kan ik voor u doen? “En dan komt de vraag waarover ik aan het nadenken was: “Vertel mij wat u in huis hebt.” En zij zei; “Uw dienaress heeft niets anders in huis dan een kruikje met olie.” Toen zei hij: “Ga heen en vraag voor u buitenshuis kruiken, van al uw burens, lege kruiken; laat het er niet weinig zijn.”

Twee vragen die ik samen met jullie wil overwegen, overdenken, als zendingen... Twee vragen die de Heer ons heeft voorgelegd:

Wat hebt u daar in uw hand? - Vertel mij, wat hebt u in huis?

Ik wil hier een paar toepassingen op maken. God vroeg: “Wat hebt u daar in uw hand?”, omdat Hij Mozes als Zijn instrument wilde gebruiken. Maar Mozes wilde niet; er was gebrek aan bereidwilligheid. Maar de Heer helpt hem en tenslotte wordt Mozes gewillig, volledig gewillig. Ik wil het punt van bereidwilligheid benadrukken. Zijn wij bereid om de gelegenheden, die de Heer ons elke dag geeft, te gebruiken? “Wat hebt u daar in uw hand?” Een staf! Een dood stuk hout. Wat kun je doen met een dood stuk hout? Niet veel! Maar zodra de Heer onze bereidwilligheid ziet, om Hem te dienen, kan Hij zelfs de kleine dingen, die Hij jou heeft toevertrouwd, gebruiken. Het is zelfs een beginsel in de Schrift dat de Heer vaak met kleine dingen begint om te zien of je trouw bent. Daarna kan Hij je grotere dingen toevertrouwen.

Onze persoonlijke ervaringen

Sta mij toe enkele persoonlijke ervaringen met jullie te delen, — niet omdat ik mijzelf op de voorgrond wil plaatsen, dat is niet de bedoeling — maar onze persoonlijke ervaringen kunnen misschien wel het een en ander duidelijk maken.

We trouwden in 1971 en zochten mogelijkheden om de Heer in onze woonplaats te dienen. En we kregen de mogelijkheid een kraam te huren op een markt. De broeders Jan en Karel Rouw gaven ons wat lectuur

die we op die markt konden gebruiken. Maar hoe moesten we die lectuur naar de markt brengen? We hadden fietsen, oude fietsen, maar nog wel bruikbaar. Wij namen een fiets, kochten een oude koffer en vulden die met Bijbels, boeken en traktaten en brachten die elke woensdagochtend naar de markt. Mijn

vrouw begon dan het werk op de markt, terwijl ik naar mijn werk ging. Ik was onderwijzer en op woensdagmiddag vrij, dus kon ik me bij haar voegen.

Maar later hadden we twee of drie koffers nodig, want de belangstelling voor de lectuur, die wij aanboden, groeide. Ik vond toen een chassis van een oud karretje. Ik maakte een houten kist en bevestigde daaraan een stang zodat wij het konden trekken. Ik vulde het 's morgens met lectuur — we woonden in een appartement op de vierde etage, we moesten dus alles naar beneden dragen — en mijn vrouw trok dan het wagentje op woensdagochtend naar de markt, drie kilometer verderop. (Wij wisten toen nog niet dat zij een hartprobleem had. Pas tijdens ons verblijf in Kameroen heeft de Heer ons dit laten ontdekken bij medisch onderzoek. Zij moest toen terug naar Nederland voor medicijnen en kon daarna weer terug naar Kameroen.) Maar ondanks het probleem met haar hart, gaf de Heer haar de kracht om die zware houten kist, gevuld met boeken, naar de marktplaats te trekken. En als ik dan om 12 uur klaar was op school, ging ik naar haar toe op de markt. Als verkopers op de markt met kleding of snoep, of wat dan ook, mij zagen aankomen, zeiden zij vaak: “Oh, meneer Wijnholds, Maria is er al, nu komt Jozef er ook aan!” Zij spotten een beetje met ons. Maar ze waren ook vriendelijk en we konden hen veel lectuur geven.

Na verloop van tijd, toen mijn vrouw zwanger was van ons eerste kind, wa-

ren wij niet meer in staat dit werk nog te doen. Zij kon die zware kist niet meer trekken. Toen hebben wij tot de Heer gebeden: “Heer, U hebt een einde gemaakt aan deze mogelijkheid, maar wij zouden U in onze woonplaats willen blijven dienen, het evangelie verkondigen en ook de mensen willen helpen om de waarheid van de Gemeente en andere belangrijke waarheden te leren kennen, die voor zo veel gelovigen in de kerken onbekend zijn”.

Het was in de jaren 70 toen de meeste kerken in Nederland nog conservatief waren. Ik heb dan ook een advertentie in een plaatselijk huis-aan-huis blad gezet, waarin ik een Bijbelstudie aankondigde die over een maand in onze woning op de vierde etage van onze flat, zou beginnen. In afwachting van reacties op deze advertentie, maakten wij op een zaterdag een wandeling en plotseling kwam er een dame achter ons aan rennen, die ons aanhield en vroeg: “Bent u de Bijbelman?” Het bleek dat men haar gevraagd had: “Waar zijn die man en zijn vrouw? Wie zijn zij? Wij zijn op zoek naar Bijbels, boeken en traktaten en zij staan niet meer op de markt.” Die dame was journaliste van een gratis regionale krant. Zij vroeg dan ook, “Mag ik u een bezoek brengen en u interviewen?” Wij hebben toen geantwoord, “Ja, u kunt komen; wij kunnen praten, maar een interview!? Laten we eerst praten!” Dus kwam ze en zei, “Ik wil alleen maar weten waarom u gestopt bent, omdat de mensen mij steeds weer vragen “Waar is de Bijbelman?” Zij vroeg toestemming voor een interview en wij zeiden “Wij gaan akkoord met een interview maar we willen de uiteindelijke tekst lezen voordat u die publiceert.” Zij zei “Akkoord. Mag ik ook een foto van jullie beiden?” Wij antwoordden echter: “Nee, geen foto’s van ons, maar wij hebben een ander voorstel voor een foto. En ik ging in één van de kamers en kwam terug met een dubbele ladder met treden aan één kant. Op die treden had ik sleutelwoorden aangebracht. Vanaf het midden naar boven sleutelwoorden als “beker- ring, vergeving, rechtvaardigmaking, hemel,” en vanaf het midden naar beneden sleutelwoorden als “ongehoorzaamheid, oordeel...” en aan het eind: “hel.” Zwarte letters op een witgeverfde ladder. Ik zei tegen de journaliste; “U kunt hier een foto van maken als u wilt en in het artikel opnemen”. En zij deed het! Met die sleutelwoorden over hemel en hel! Mensen horen niet graag over de hel, nietwaar? De week daarna stuurde zij ons het artikel: het was werkelijk goed, er waren heel wat verwij-

zingen naar het evangelie. Echt een evangelietraktaat, en dat op een volledige pagina van een krant! In de week daarop werd het in de gratis regionale krant gedrukt, 250.000 gratis evangelietraktaten met die sleutelwoorden! Met ons adres... “Dit is het adres van de Bijbelman, als u een Bijbel wilt hebben of een boek, of wat dan ook...” Zo zie je maar! Wij begonnen – en nog eens, ik stel mijzelf niet op de voorgrond, ik geef alleen maar een voorbeeld - wij begonnen gewoon met kleine dingen: een fiets en een koffer en toen een kist. En toen, toen wij geen andere mogelijkheden zagen, voorzag de Heer in alles. Op één dag 250.000 gratis evangelietraktaten. Het kostte helemaal niets!

Daarna begonnen we met Bijbelstudies is ons huis waarvoor enkele mensen kwamen. Twee mannen, een vrouw en haar dochter en een getrouwd stel dat op de vijfde verdieping in onze flat woonde. Ik dacht “Wow,” ik was toen 24 jaar oud en de twee mannen 60 jaar, maar dat niet alleen, zij waren ook nog ouderlingen in hun kerken, in twee verschillende protestantse kerken. Ik stelde voor om het evangelie van Johannes te bestuderen, maar ik was echt heel nerveus om de Bijbel te bestuderen met twee ouderlingen. Maar, mijn beste vrienden, wij zijn zo rijk met verworven inzichten in de rijkdommen van Gods Woord, met de commentaren op de Bijbel die broeders jaren geleden hebben geschreven en ook de nieuwe commentaren, want binnen enkele minuten ontdekte ik dat ik als éénoog in het land der blinden was, want zij wisten niet veel van de Bijbel. Maar zij vonden het fijn en één van hen sloot de Bijbelstudie steeds af met gebed. Hij zei dan altijd: “HEERE God”, hij gebruikte de Oudtestamentische naam van God. In de protestantse kerken in Nederland wordt veel naar het Oude Testament verwezen, naar “de HEERE God”. Maar toen wij bij hoofdstuk 10 van het evangelie naar Johannes kwamen, gebruikte hij de uitdrukking “onze God en Vader” in zijn gebed aan het eind van de Bijbelstudie. Na zijn gebed had hij tranen in zijn ogen en zei hij “Broeder Hilvert, ik ben nu over de zestig en dit is de eerste keer dat ik God mijn Vader noem. Ik heb dat nooit geweten, het is nieuw, maar ik ben dit te weten gekomen door deze Bijbelstudies”.

Wij zien twee aspecten van de dienst die de Heer jullie en mij toevertrouwt, omdat wij allemaal zendelingen zijn: de dienst van het evangelie voor hen die nog niet tot bekering zijn gekomen en ook de dienst

van de Gemeente met al de waarheden die met de Gemeente verbonden zijn. Dat konden wij doen op een heel eenvoudige manier tijdens die Bijbelstudies – ik geef dit alleen maar door als een voorbeeld om jullie te bemoedigen.

En als God Mozes kon zenden, zou jij moeten vragen: “Kan God mij niet zenden voor een bepaalde taak?” Mozes deed het in volle gemeenschap met God. Maar het was niet gemakkelijk... De Heer dienen is niet altijd gemakkelijk. De Heer dienen is één van de meest gezegende en mooiste voorrechten! Begrijp je? Ik wil nog eens zeggen: De Heer dienen is één van de meest gezegende voorrechten die de Heer verleent! Dat is genade! Hij heeft mij niet nodig, Hij heeft jou niet nodig! Hij wil ons gebruiken! Dat is genade! En als wij bereid zijn Hem te dienen, zullen we deze twee dingen leren kennen: lijden en vreugde. Ik kan jullie uit onze eigen ervaring zeggen, dat dat waar is. Vaak zeg ik tegen jonge mensen die vragen hebben over het dienen van de Heer: Tranen in je ogen, maar blijdschap in je hart!

Toen wij de Heer in onze eigen woonplaats dienden, richtte de Heer onze gedachten op Zijn werk in Kameroen, waar broeders en zusters baden om zendelingen. De Heer leidde onze oefeningen door Zijn Woord en Geest, waarbij Hij het aan ons en aan een ander gezin, Siegfried en Erica Nick uit Duitsland, duidelijk maakte, dat Hij ons riep Hem te dienen in Kameroen. Wij deelden onze oefeningen met broeders en zusters van onze plaatselijke vergaderingen en zij gaven ons met blijdschap de rechterhand van de gemeenschap.

V.l.n.r.: Erica & Siegfried Nick, Hilvert & Jeanette Wijnholds

